

O BELÉN QUE NAMOROU BEGONTE

Belén, unhas montañas, un val e un río;
aló, ao lonxe, vai frío.

Xentes de hoxe agardan
algo anunciado
en tempos pasados,
namentras que alguén
daquel lugar
dedica o seu facer
a desbrozar e a fabricar
e a conxugar o seu esforzo
co veciño e compañeiro
desde ben mozo.

Mais trala precisa harmonía
das esceas bule-bule na aldea
hase cumprir a promesa
que representa o Nadal.

E así acontece ano a ano
dende fai cincuenta xa,
no Belén do Xudá galaico:

Un neno recién nado,
un pai vello, e unha nena que espera
porque aceptou ser fidel a Deus;
unha viaxe de obriga,
unha noite escura nun refuxio
cheo de vida e falta de comodidades,
con boi e mula
e moita espera.

Esceas dun día calquera
con fases de lúa e remilgos do sol;

e algo máis acó ,
homes que dedican a vida
a manterse vivos
coidando rebaños de ovellas;
peixes que xogan co anzol do pescador;
artesáns zoqueiros,
muiñeiros que fan do trigo en grao
fariñas pra facer pan;
galiñas que empoleiran
cando o sol se agocha tras da montaña;
camiñantes eximios
que buscan a ruta feita por unha estrela;
ferreiros que aluman o despuntar do día
e coas chispas da forxa
fan dos ferros o seu vivir;
alfareiros que fan co barro
enxoval e louzas.

Todo está aquí, nesta sala
feita de amor e humildade
alumeada co resplandecente escintilar
de lóstregos e rebumbios do celeste orbe
que limita co teito telar,
afeito ao retumbar sincrónico
da hora exacta de cada día
e previos á choiva milagreira
na que frorecen louvanzas
e pregarías ao noso Deus feito neno.
Begonte, co seu belén,
fai mais fermoso o Nacemento
de Xesús